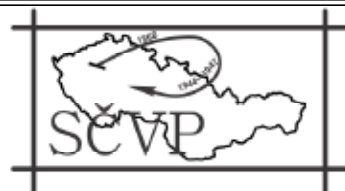

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2012

Vážení přátelé Volyně, s příchodem léta si Vás všechny dovoluji oslovit s přáním co nejlepšího prožití tohoto krásného času!

Jak víte, tak se každoročně pořádá několik zájezdů na místa která si mnozí ještě pamatujete, dalším slouží jako připomínka minulosti otců, dědů. V jednom ze zájezdů bude účastníkem pan Jan Mančuška. Tento člověk a můj přítel začne už v červenci pracovat na tvorbě filmového dokumentu o Volyňských Čechích a jejich osudech. Chceme tak zaplnit velkou mezeru v informacích.

Hlavním bodem je Český Malín k jehož 70. výročí chceme dokument dostat do České televize. Nedílnou součástí budou mnohé příspěvky vás, kteří jste se tam narodili. Proto vás prosím. Pokud se na vás pan Mančuška obrátí s žádostí o rozhovor, nebo natočení svědectví, buďte mu nápomocní! Je to jistě v zájmu všech. Jsem přesvědčen, že díky jeho profesionalitě, kterou jsem měl čest poznat, bude dokument tím nejlepším, co o našich předcích vzniklo. *Lubomír Sazeček*

Oznamujeme, že se v současnosti připravuje biografie **Josefa Holce** ze Žatce.

Josef Holc se narodil 29.11.1918 v Českém Straklově a po absolvování obecné školy pracoval v Českých Novinách jako obchodník. V roce 1940 byl odveden do Rudé armády, se kterou se v roce 1941, po napadení Sovětského svazu Německem, účastnil ústupových bojů. Dostal se do německého zajetí a byl krátce vězněn v Kyjevě. Po propuštění se stal vedoucím odbojové organizace Blaník v Českých Novinách. V roce 1944 narukoval do tvořícího se 1. československého armádního sboru, ovšem v Karpatsko-dukelské operaci byl těžce raněn hlavy. Po válce se usadil na Žatecku a pro zapojení do Judexovy odbojové protikomunistické organizace (zkr. JOPO) byl vězněn v Jáchymově.

Zdravíme rodáky a přátele Českého Volkova, okolních obcí a osad. Zveme vás na letošní 22. setkání které se uskuteční 30. 6. 2012 v sále restaurace Stromovka v Lounech. Přihlásit se můžete na tel. č.: 739 061 294 Srbecká, nebo č.: 720 557 584 Arvayová, volat po 19. hodině. Poplatek 250 Kč je možné poslat na adresu Srbecká Vlastimila, Jeronýmova 671, 440 01 Louny

Sobotní ráno dne 12. 5. 2012 s proudem stékající vody ze střech domů zpochybnilo správně zvolený den pro setkání členů Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel regionu **Domažlice**. Představa, že by snad kvůli dešti nikdo nepřišel, zamrazila v zádech. Jen co se slunce vyhoupllo nad obzor, hřejivé paprsky objaly vesnické zahrádky a vůně květů tulpánů, azalek, bílých i modrých šeríků naplnila dvory a okolí domů, začali jsme věřit, že všichni naši členové na setkání do Horšovského Týna, z blízkých i vzdálenějších obcí přijdou.

Mile překvapila přítomnost redaktorky Nového Domažlicka, i učitele Základní školy v

Horšovském Týně, který pořídil nahrávku celého programu. Místnost Městského kulturního střediska se naplnila. Přišly i se svými dětmi rodiny mladé generace. Máme jim co říci a oni nás pozorně poslouchali. Cítilý projev předsedy, pana Vladimíra Ledviny, ve kterém připomněl sled událostí uplynulých let s nesmírně houževnatou prací našich předků, naplnil silou slov nitro každého účastníka setkání. Vhodným doplňkem byla do projevu zařazená báseň Jana Pospíšila, „Vesničko moje na Volyni“ i deset zaspívaných písní z Volyně, Čech, Moravy, Chodska, včetně hymny, při které účastníci setkání povstali a vyjádřili příkladný vztah ke své milované vlasti. Pan Janča zarecitoval báseň T. Ševčenka a Boris Červenka zazpíval dvě písně, ukrajinskou a polskou, slovem připomněl příběh polské učitelky Zagurovské a její dcery Alice z Dolinky. Z Ivaničské kroniky, její autor, pan Ing. Lokvenc Slavomír, čtením připomněl i část ze životního příběhu pana Ing. Bohuslava Kovalčuka, vojáka Svobodovy armády, který ještě před rokem se setkání účastnil. Naše setkání u bohatě prostřených stolů se vydařilo. Společně s našimi zpěváky, paní Malou, Ledvinovou, Lokvencovou, Havlíčkovou, Chocholatou, Lokvencem a Červenkou, kteří přípravě programu věnovali mnoho času za doprovodu harmoniky s paní Matějovicovou si zazpívali i mnozí z přítomných.

Na závěr předseda sdružení připomněl poděkování představenstva akciové Meclovské zemědělské společnosti Volyňským Čechům za jejich usilovnou práci v zemědělství od dob usídlení až do současnosti na katastrech 26 obcí, které dnes na 4.500 ha zemědělské půdy akciová společnost obhospodařuje, a ve které do dnešní doby mnozí z mladší generace pracují. Rozcházel jsme se do svých domovů s dobrým pocitem a přáním, abychom se za rok znovu sešli i vědomím, jak se obracet na mladou generaci, aby nás na setkáních Volyňských Čechů a jejich přátel bylo ještě více. *Ing. Slavomír Lokvenc*

Informace

SČVP region Žatec pořádá Pietní vzpomínku k 69. výročí vypálení obce Český Malín na Volyni v neděli 15. července 2012 v Žatci u hřbitova.

Program: 10:00 Kladení věnců k památníku
10:15 Projev
10:30 Modlitba za oběti
10:45 Zdravice hostů
11:00 Závěrečné slovo

Další program není dosud upřesněn. Domnívám se, že to jako prvotní informace postačí. Pokud bude něco následovat zašleme dopisem informaci nejbližším regionům /Chomutov, Litoměřice, Teplice, Praha/.

Olga Nepivodová

Pozvánka na Zájezd

na Ukrajinu na Volyn – Hrušvice – Rovno u příležitosti vysvěcení bývalého českého kostela.

Předběžné informace:

Termín: 11. – 17. 10. 2012

Cena: 6000, Kč (v ceně doprava, ubytování v hotelu – 4 noci, polopenze, zájezd do Hrušvice, průvodce)

Kapesné: doporučujeme vzít si dolary nebo eura a na místě vyměnit za grivny.

Doklady: pas musí mít platnost alespoň o 3 měsíce delší než je termín pobytu.

Zatím není Ukrajinou požadováno vízum. V případě jeho obnovení je třeba počítat s 500,-- Kč k ceně zájezdu.

Program:

11. 10. – Odjezd z Prahy, přes Brno, Olomouc, Krnov (bude upřesněno podle počtu přihlášených)

12. 10. – Ubytování v hotelu Turist v Rovně, pokoje třílůžkové, dvojlůžkové. Na jednolůžkový pokoj příplatek.

13. 10. – Volný den pro možnost návštěv okolních vesnic. K dispozici taxi nebo místní autobusová doprava.

14. 10. – Účast na slavnostním vysvěcení bývalého českého kostela v Hrušvici.

15. 10. – Volný den, prohlídka Rovna, příp. vesnice dle vlastního výběru

16. 10. – Odjezd v ranních hodinách. (Na zpáteční cestě možnost prohlídky Lvova.)

17. 10. Příjezd do ČR

Kontakt: Mgr. Ludmila Čajanová, Hřbitovní 6, 794 01 Krnov; Mail: lcajanova@seznam.cz , tel. 723 877 270

V souvislosti touto akcí připomínáme, že je možné přispět na tuto rekonstrukci dobrovolnou částku peněz na účet:

RV1 2625442038 EUR

Iosif MIKHALCHIN

SWIFT-BIC: FUIB UA 2X

Název banky: FIRST UKRAINIAN INTERNATIONAL BANK

Adr. banky: 2-A UNIVERSITetskAYA STR., DONETSK, 83001 UKRAINE

Účel platby: NON-COMMERCIAL TRANSFER

Kostel má novou střechu a kopule. Nyní se dokončuje interiér. Organizátoři opravy děkují za každou sebemenší finanční podporu. Za organizátory děkuje Michalčín Josif, gorod Grušvica 1, ul Školnaja 20, Rivenskij rajon, Rivenskaja oblast. Tel.: 80979564203

Vzpomínejme na krajská setkání

Díky panu inženýru Miroslavu Neradovi z Olomouce se mi dostala do rukou útlá brožura s názvem Setkání a loučení v Hněvotíně. Pojednává o tradici krajských setkání v Hněvotíně, vesnici poblíž Olomouce, kterou po válce dosidlovali volyňští Češi. Pracovali povětšinou v zemědělství, zavedli v obci pěstování chmele, pomáhali při výstavbě kulturního domu a v roce 1969 postavili pomník padlým prvního a druhého odboje.

Do dnešního dne uspořádali Hněvotínští pět krajských setkání. Konala se vždy v květnu, s výjimkou prvního pod patronací Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Hněvotínských krajských setkání se zúčastňovala řada významných hostů. Za všechny jmenujme dceru generála Svobody profesorku Zoe Klusákovou – Svobodovou, příslušnici východní zahraniční armády plk. Irenu Malínskou, představitele vedení SCVP Ing. Jiřího Hofmana, bývalého předsedu Svazu Čechů z Volyně Jaroslava Chudobu či autora třídílných Dějin volyňských Čechů PhDr. Jaroslava Vaculíka, CSc.

Trochu zvláštní bylo prvé setkání v roce 1988. Konalo se ještě za minulého režimu, ovšem již v čase poznamenaném svobodnějším duchem Gorbačovovy „perestrojky.“ Akce byla pojata jako celostátní setkání rodáků z volyňské vesnice Moldavy a okolí. Protože Volyňští krajané tehdy neměli vlastní zájmovou organizaci, převzaly záštitu nad organizací slavnosti místní odbojářské organizace – OV ČSPB v Olomouci a MO SPB v Hněvotíně. 14. května se v Hněvotíně sešlo kolem 350 lidí, společně uctili památku obětí 1. a 2. odboje, následoval kulturní program, přátelské posezení účastníků a taneční zábava. Akce byla vyhodnocena jako velmi úspěšná, málokdo asi předpokládal, že v Hněvotíně vzniká tradice krajských setkání, která se budou konat zhruba každých pět let.

Při čtení záznamu o prvním krajském setkání v Hněvotíně člověka maně napadá otázka. Kolik toho vlastně víme o setkávání větších skupin volyňských krajanů za minulého režimu, v dobách kdy neměli vlastní zájmovou organizaci, ani svůj Zpravodaj?

Poměrně snadno si dokážeme představit oficiální společná shromáždění bývalých frontových bojovníků, případně společné pamětnické zájezdy po místech bojů Svobodova armádního sboru. Vcelku bohatě o tom vypovídají archivní materiály odbojářských organizací i dobový tisk.

Na druhé straně málo bylo publikováno o setkáních rázu soukromého a polosoukromého. Mám na mysli setkání žáků a studentů bývalých českých škol na Volyni, rodáků a obyvatel bývalých českých vesnic z Volyně, duchovní setkávání volyňských krajanů v rámci náboženských komunit, případně další formy přátelských setkání.

A tak bych poprosil pamětníky, zavzpomínejte a napište o tom do Zpravodaje. Pomozte zmapovat tradici krajských setkání v jednotlivých regionech. Doplníte mozaiku poznání společenského života volyňských reemigrantů alespoň tak jak se to podařilo volyňským krajanům v Hněvotíně.

Předem Vám děkuji za všechny příznivce volyňských krajanů a milovníky české historie.

Jaroslav Moravec

Státní okresní archiv Litoměřice se sídlem v Lovosicích

Holoveň Česká na Volyni

Vzpomínky B. Jančí

Po žních r. 1944 přijeli na voze dva příslušníci NKVD. Salim, já a ještě kočí Věna Nosek s druhým povozem jeli s nimi na vzdálenou samotu v lese. My kočí, jsme zůstali s vozy stát u cesty. Enkavedisté šli do chalupy. Po chvíli jsem uviděl člověka utíkajícího po poli k lesu. Už byl daleko a zmizel v lese. Enkavedisté se vrátili k vozům, zpět jsme jeli stejnou cestou. Pole podél cesty byla zarostlá vysokou travou. Když přední vůz dojel k zatáčce u lesa, byl přepaden střelbou ze samopalu. Náš vůz byl značně vzdálen a tak jsme měli čas popadat z vozu do příkopu a zahájit palbu z lehkého kulometu. Salim páčil nad les. Po vyprázdnění zásobníku jsem musel k vozu pro brašnu se zásobníky. O kování vozu cvrnkaly kulky, kočí Vašek byl raněn do nohy. Obával jsem se, že budeme zajati, proto jsem při posledním disku bránil Salimovi ve střelbě. Když střelba ustala, odvážili jsme se podívat k prvnímu vozu. Mrtvý kůň, enkavedista raněný do břicha a do nohou kočí. Rychle jsme vyprostili mrtvého koně, naložili raněné a ujížděli do nemocnice v okresním městě Slavuta. Raněný do břicha zemřel, jednomu kočímu amputovali nohu pod kolenem, druhému se rána zahojila. Velitel výpravy chyboval, když návrat vedl stejnou cestou.

Banderovci měli heslo: „Čechiv v Čechiju, Nimciv do Berlina, Polakiv pod zemľu, a nam Ukrajina.“

Ne vždy jsem plnil rozkazy a přání velitele s radostí a úsměvem. Někdy na mě byla vidět neochota a vzdor. Vždyť jsme vyjížděli i v neděli, kdy byly kanceláře sovětů a kolchozů zavřené. Z dlouhé chvíle a pro pobavení navštěvoval ženy (možná informátorky) a já vždy čekal u vozu. Jednou v neděli se mládež sešla u Nosků (Venci) ve velkém pokoji. Když kdosi viděl přicházet Salima, schovali mě a zapřeli. Salim se rozhodl potrestat mě. Později jsme zajeli do sousední vesnice Vilky. Salim zašel do jednoho domu (kanceláře nebyly označené) a já čekal u koní. Po nějaké chvíli vyšli ze stejného domu dva chlapi a napadli mě. Fackovali mě, bili bičem i bičičím

a nadávali mi. Spokojeně odešli. Když se Salim vrátil, jako by se nic nestalo, jeli jsme domů. Věděl jsem, že incident zinscenoval, ale stěžovat si nebylo kde a komu.

Domobrana (isrebky) musela fungovat i po válce. Byla ještě posílána vojáky vracejícími se do civilu a zbraněmi. Nebezpečí hrozilo od banderovců, zlodějských tlup i jednotlivých zlodějů. Tak třeba večer zastavila na křižovatce u Lacingrů skupina vojáků na koních. Zřejmě se chtěli zásobit v okolních domech. Otec stál ukryt za budovou bývalé kovárny a vojáky vyzval k odjezdu slovy: „Uchadi a to streljať budu!“ Když nehodlali odjet, otec na důkaz, že je vyzbrojen a výzvu myslí vážně, hodil do zahrady za sebe granát. Ten vybuchl. Vojáci nasedli na koně a odjeli. Neriskovali incident.

Z válečné literatury se dozvídáme, že banderovci při osvobozování západní Ukrajiny rudou armádou zabili velitele 1. Ukrajinského frontu generála Vatutina. Po válce také polského armádního generála Karola Swierczewského. V roce 1947 přecházeli přes Slovensko na západ.

Pokračování

Mirotínské vzpomínky

Jiří Něměček, 5. pokr.

V roce 1939 bolševické Rusko a hitlerovské Německo napadlo Polskou republiku a společně se o ni rozdělily. Při okupování Volyně a obce Mirotína, tomu, kdo si neschoval živobytí, všechno vyrabovali. Od té doby nastal krutý čas pro mirotínské zemědělce i pro Volyně okupovanou bolševiky. Mirotínští zemědělci byli rozděleni do několika skupin podle jejich hospodářství na: 1. bidňaky (do 5 ha), 2. seredňaky (do 10 ha), 3. zažitočnie (do 20 ha) a kulaky (nad 20 ha), ale kulakem byl každý, kdo vlastnil víc než 10 ha. Nastala násilná kolektivizace a zakládání kolchozů. Po nastolení bolševického režimu na území Volyně došlo k výrazným politickým změnám (první Sověti). Po násilném založení kolchozu v Mirotíně byl uskutečněn soupis první vlny nežádoucích zemědělců (kulaků) a jejich vysídlení na Sibiř jako nepřátel lidstva.

Hitlerovské Německo nebylo spokojeno s poloviční okupací Polska, proto v roce 1941 zaútočilo na Sovětský svaz. V tomto roce byl okupován také Mirotín. To se stalo vysvozením pro ty, kteří byli na seznamu a určení na Sibiř – nejen z Mirotína, ale i z ostatních českých vesnic. Po okupaci celé Ukrajiny se našel nějaký Stepan Bandera, který se dohodl s Hitlerem a slíbil mu samostatnou Ukrajinu, když mu pomůže v boji proti Sovětskému svazu. Tak Bandera založil Ukrajinskou milici, která byla pomocníkem gestapa, zvlášť při vraždění Židů. Po určitém čase se Banderovi zdálo, že Hitler slib dlouho neplní.

Proto utekly všechny jednotky Ukrajinské milice (i se zbraněmi a uniformami) převážně do lesů a ukrajinských obcí k partizánskému boji. Nazývali se Ukrajinská povstavča armia (UPA). Od té doby se Banderovci chovali velmi zle ke všem lidem a národnostem kteří s nimi nesouhlasili nebo proti nim něco řekli. Příležitostně je zavraždili pověšením, zapíchnutím dýkou nebo jiným nelidským způsobem. Oběť pak hodili do močálu (rašeliniště), do studny, nebo ji zahrabávali na poli do vyvezeného hnoje. Zabíjeli své spoluobčany, sousedy, kteří se k nim nechtěli dát, nebo něco řekli proti nim. Nejvíce to odnesli občané polské národnosti – obce a osady, které byly založeny po první světové válce. Byli to ti, kteří bojovali za svobodné Polsko. Polská vláda zasloužilým vojákům přidělila pozemky z polských velkostatků a zároveň jim pomáhala při výstavbě zemědělských usedlostí. To Ukrajinci nelibě nesli, počítali to za násilné obsazování Ukrajiny jinou národností. V době druhé světové války byly vypáleny osady a vesnice a všichni obyvatelé včetně dětí zabiti. Polská národnost měla být z Ukrajiny vyhnána. Ten, kdo by nechtěl odejít, měl být zabít. Banderovci dali Polákům hanebnou přezdívku (Lachy). Tak se Banderovci mstili Polákům za to, že po první světové válce vládli západní Ukrajině a dodržovali zákon. Banderovci vraždili také německé vojáky kteří přijížděli na vesnice pro obilí, vepřový a hovězí dobytek pro zásobování vojáků na frontě. Ani mirotínští občané nebyli ušetřeni banderovského násilí (banderovská mentalita byla mstivá).

Při okupaci západní Ukrajiny Německem byli vysíláni práce-schopní lidé do Německa na práci, převážně do vojenského průmyslu. Strach z vysídlení na Sibiř od tak zvaných prvních Sovětů vystřídal jiné násilí – nucené práce v říši. Také z Mirotína byli odvázeni lidé do Zdobunova na vlakové nádraží a měli být odvezeni do Německa na práci. Cestou na nádraží byli přepadeni Banderovci a při střelbě byli zabiti Ludvík Sláma a jeho syn Karel. Při řádění Banderovců v Rovenské oblasti, při okupaci Německem, byla použita letadla k bombardování některých ukrajinských vesnic kde

mělo být banderovské vedení. To se stalo i se sousední ukrajinskou vesnicí Hlupanin. Po osvobození Mirotína a Českého Háje Sovětskou armádou byli mobilizováni všichni schopní muži od osmnácti do padesáti roků, dobrovolně se mohly přihlásit i ženy v oblastním městě Rovně, kde byla odvodní komise. Z Mirotína bylo předvoláno 62 mužů a 1 žena. Odvedeno bylo 41 mužů a 1 žena, ostatní nebyli uznáni k vojenské povinnosti na frontě. Odvedení po krátkém výcviku byli přesunuti na frontu. Ti, kteří nebyli odvedeni, zůstali doma z těchto důvodů: zdravotní, potřeby pro chod obce, tj. zámečník, kovář, učitel, kazatel sboru a vedení obce. Z Českého Háje bylo na komisi ze 14 mužů odvedeno 11. V Mirotíně a Českém Háji nastala těžká doba pro manželky odvedených mužů, musely se postarat o veškeré zemědělské práce na poli i ve chlévě, musely se starat o děti a vést rodinu. Povinnosti vůči státu se musely plnit, jako odvážet obilí do okresního skladu a vepřový i hovzí dobytek na jatka.

Jednou mě otec poslal jako doprovod s obilím – bylo to nákladní auto, které svázelo obilí do skladu, abych dovezl doklady (potvrzení) o odevzdání obilí. Za toto obilí zemědělec dostal zapláceno 20 – 25 rublů za 100 kg, přestože na trhu byla cena desetkrát větší. Takto „pomáhal“ stát zemědělcům. Muselo se odevzdávat mléko a vejčka do státního výživovacího fondu. Stále se žilo ve strachu z nebezpečí, které hrozilo od Banderovců. Přicházeli v noci a vykrádali vše co se jim hodilo, a ten kdo by se jim postavil na odpor byl zavražděn. V době okupace Německem vedení obce Mirotína a Českého Háje požádalo okresní policii o legální držení zbraní na ochranu obce (proti Banderovcům). Této žádosti bylo vyhověno a tak v obcích byla zřízena domobrana. Schopní muži kteří uměli zacházet se zbraní, byli zařazeni na seznam nočních hlídek obce.

Tyto hlídky trvaly až do roku 1947. Do obrany obce se zapojily i některé ženy. Při postupném osvobozování západní Volyně Sovětskou armádou se otevřela pro obyvatele oblastí postižených hladem a nedostatkem potravin možnost, aby si vyžebřili nejpotřebnější jídlo. Důsledek hladu byl v tom, že se nikdo o výživu národa nestaral. Komunistické zřízení zapříčinilo, že centrálně uskladněné obilí a dobytek byly lehkou kořistí okupačních vojsk. Protože neměli ani čím zaset pole, rostla na nich jen tráva a v některých oblastech nastala nouze a hlad. Do západní části Volyně přijížděly převážně vdovy mužů kteří padli na frontě. Také i někteří muži – invalidé z války přijížděli prosit o krajíc chleba a hrst mouky. Tito nešťastní lidé obcházel dům od domu, až nažebřili plný pytel a tašku, prostě tolik, kolik mohli unést. Pak to rychle odváželi domů svým rodinám, aby nezemřeli hladem.

Tito žebrající lidé byli z těchto oblastí: Orlovská, Kalužeská a Branská. Nejvíce jich bylo z Branska, proto se všem přezdívalo „Branský“. Byly případy, kdy přišla maminka, která měla v šátku miminko, na zádech měla pytel a v ruce tašku. Když nažebřela plná zavazadla tak to odvážela domů, kde na ni čekalo ještě několik hladovějících. Nikdy neměla jistotu, že je zastihne doma ještě naživu. Tito žebraři v letním období přespávali ve stodolách, ve stozích, ve chlévěch nebo kolnách. V zimě to bylo horší, přicházeli navečer ke starostovi, aby je ubytoval. Ten vzal vždy celou skupinu a šel s nimi po vesnici dům od domu a žádal obyvatele o ubytování. Někdy se starostovi nepodařilo najít nocleh pro všechny, tak je přivedl zpět domů. Přinesl ze stodoly slámu na povřísla, rozestlal ji v kuchyni na podlahu a všichni byli v teple a mohli přespát. Toto se stalo asi dvakrát až třikrát za zimní období. Těžká situace přetrvávala až do roku 1947, než jsme se přestěhovali do Čech. V posledním roce před odjezdem se nával žebraků zmenšil. Při příjezdu do Čech jsme byli velmi šťastní, že se můžeme v klidu vyspat, že nás v noci již nepřepadnou Banderovci. Ale dlouho jsme se neradovali protože v únoru 1948 došlo ke komunistickému puči a bylo po demokracii (dostavil se za námi duch PEPY STALINA). Nastala doba socialistických „vymožeností“.

pokračování

Naši jubilanti

region Chomutov: 85 let oslaví Vladimír Hnetecký z Dubna, nyní Ostrov n/Ohří; 80 let Helena Paparegová z Novin Českých, nyní Kadaň; 80 let Emilie Pelcová z Verby, nyní Klášterec n/Ohří. Hodně zdraví a štěstí přeji
Jiřina Kačerová a Josef Roler

region Krkonoše: v květnu 85 roků oslavila paní Glajchová z Trutnova; v červenci oslaví 84 roků Věra Kmentová z Trutnova. Vše nejlepší oběma oslavenkyním, hodně zdraví a štěstí do dalších let za region přeje
Novotná Jiřina

region Moravskoslezský: V červenci oslaví 85 let Ing. Václav Petráš z Kvasilova, nyní Nošovice-Dobrá; 75 let Marie Gáliková z Moldavy, nyní Studénka.

Za region Dr. Vl. Samec - předseda, M. Seitlová - tajemnice

region Moravský Krumlov: V červnu oslaví 84 let Emilie Skopíková-Holcová, Sklín, nyní Olbramovice.

region Šumperk: Dne 16. 7. 2012 se dožívá 90ti let Rostislav Lehner bývalý příslušník Svobodovy armády. Dnes žije v Karvině.

Dále v červenci oslaví, 84 let Rostislav Schovánek z Podlísk, nyní z Velkých Losin; 80 let Lidie Purová-Beštová z Straklova, nyní Šumperk. Vše nejlepší, hodně zdraví přeje
Jiřina Záková

region Žatec: V červnu ještě oslaví 83 let Jiří Hovorka z Plzně.

V červenci 88 let Olga Djačuková z Hrušvice, nyní Žatec; 86 let Emil Kalvach z Podcurkova, nyní Soběchleby; 85 let Rostislav Jeníček ze Zdobice, nyní Mory; 85 let Anna Ausburková z Turkovič, nyní Očihov; 85 let Marie Sochorová z Omelanštiny, nyní Žatec; 83 let Lenka Lněničková z Malované, nyní Vroutky; 83 let Jiřina Hovorková z Podcurkova, nyní Velká Černoc; 82 let Jaroslav Malý z Rohozna, nyní Louny; 82 let Emil Kopp z Jezírka, nyní Žatec; 82 let Kamila Ondrová, z Novokrajeva, nyní Žatec; 60 let Alena Svobodová z Podbořan, nyní Nepomyšl. Do dalších let zdraví, štěstí, Boží požehnání přeje
Kamila Ondrová

Vzpomínka na kamaráda

Letos uplynulo již celých 10 let od úmrtí vzácného člověka, volyňského rodáka, pana **Vladimíra Kodejšky**.

Dne 24. června 2002 jsem se s ním naposledy rozloučil v obřadní síni podbořanského hřbitova jménem celostátního výboru SČVP a Ústředního výboru ČsOL. Ale především jsem se s ním rozloučil jménem svým, sám za sebe, protože šlo o mého skutečně celoživotního přítele a kamaráda.

Oba jsme se narodili ve stejném roce v Buršovce České a již od dětství jsme spolu kamarádili. Spolu jsme také vždy sedávali ve školních lavicích, ať již v rodné Buršovce, nebo později v Buderáži či Dermáni.

Naše šťastné a bezstarostné dětství a ranná léta dospívání narušila až válečná léta, která pro nás začala již příchodem sovětů na západní Volyn v roce 1939. Spolu s rodiči, sourozenci a sousedy jsme proživali zakládání kolchozu, pak příchod Němců, „návštěvy“ Banderovců a další neblahé události. To všechno naše přátelství ještě upevnilo.

V březnu starší bratři nás obou odešli do Svobodovy armády. My jsme s kamarádem zůstali doma a pomohli rodinám s jarními pracemi. Když tyto práce skončily, vstoupili jsme do armády také my. Vláďovi bylo tehdy 16 let a mě 15,5 roku, když nás můj tatínek odvázel do Rovna k odvodní komisi. Protože tatínek předpokládal, že nás nepřijmou, čekal na nás, aby nás odvezl zpět domů. My jsme však byli odvedeni a tak se tatínek vrátil domů sám a my jsme odjeli do Sadagury, kde se v té době formovala 3. samostatná brigáda 1. Čs. armádního sboru.

Zde došlo k našemu dlouhodobějšímu odloučení, protože každý jsme byl přidělen k jiné zbraní. V průběhu výcviku jsme se setkali náhodou asi jen třikrát a na frontě jsme se již nesetkali vůbec.

Znovu jsme se viděli až po válce v Československu. Ovšem zde jsme se každý z nás ocitl někde jinde, a tak naše setkání byla jen sporadická a ne příliš častá. Přesto jsme nadále zůstali věrnými kamarády a informovali se navzájem o svých osobních a rodinných radostech a nebo naopak problémech.

Možnost častějších osobních setkávání pro nás nastala až při různých akcích obnově Čs. obce legionářské a zejména po vzniku našeho volyňského Sdružení, jehož aktivním členem se můj přítel stal. Byl vedoucím tehdejšího regionu Podbořany, členem celostátního výboru a posléze i členem předsednictva. To nám umožnilo, abychom se viděli poměrně často, a vždy jsme se oba na naše setkávání těšili.

Zpráva o kamarádově úmrtí mě hluboce zasáhla, a tak nebylo divu, že při smutečním projevu na jeho pohřbu jsem se neubráníl slzám. Nestydím se za ně, protože mi to bylo neobyčejně líto - odešel navždy můj opravdový kamarád a přítel, jakého jsme v životě už nikdy nepoznali.

Vláďo, stýská se mi po Tobě, chybíš mi a navzdýcky na Tě budu s láskou vzpomínat!

Miloš Šatava

Z regionu Broumov

Dne 11. 5. 2012 jsme se rozloučili s Antonínem Vaškem. Dožil se pozehaného věku 90ti let. Narodil se na Volyni, v Mlynově roku 1922. Rodiče Antonína Vaška se do Mlynova přestěhovali z Novin Českých.

Antonína Vaška jsem znal velice dobře a mohu vám, milí čtenáři říci, že na takového člověka se nedá jen tak zapomenout. Antonín Vašek a jeho otec byli již na Volyni známými řemeslníky. V Mlynově si zařídili zámečnickou dílnu. Toník již od dětství projevoval zájem o stroje a techniku. Když vypukla II. sv. válka, tak Antonín Vašek jako odborník pracoval na motorovém silničním válci a opravoval techniku. Mladí lidé z Volyně byli násilně odváženi na práci do Německa. Podařilo se mu utéci a až do konce roku 1943 se před Němci skrýval, přitom spolupracoval s partyzány. Přes bratrance Václava Širce byl napojen také na českou odbojovou organizaci Blaník.

Rádio se nesmělo poslouchat. Moskvu a Londýn poslouchali na samotě Frankov. Pětílampový přijímač byl umístěn v krytém okopu na vzdáleném lánu pole. Jako napájecí zdroj pro něj A. Vašek vyrobil anodovou baterii ze 60 skleniček od hořčice naplněných ředěnou kyselinou. Do nich ponořovali na desce upevněné sériově zapojené elektrody z měděného a zinkového plechu.

Po nástupu na frontu byl zařazen do rozvědky (SPO). Poté jako mechanik roty opravoval vše co bylo potřeba. Náradí si vozil na těžkém motocyklu M-600 s přívěsem. Později byl přeřazen k tankistům. Vzpomínal na těžké boje o kótu 534, Hyrovu horu a další těžké bitvy. Dosáhl hodnosti četaře.

A. Vašek uměl řídit všechny typy aut a pásových vozidel. Vzpomínal také na hrdinství volyňských děvčat. Jejich vlak který směřoval na Tarnopol napadla německá letadla. Vlak zastavil a vojáci se rozprchlí a zalehli. Na plošinách zůstaly pouze ženy které obsluhovaly protiletadlová děla. Když jedno letadlo zasáhly, začalo hořet. Poprvé tak měl možnost obdivovat jejich hrdinství. Říkal mi: *Víš kolik mladých volyňských děvčat dobrovolně vstoupilo na frontu a nikdo na ně nevzpomene a nepoděkuje jim za to co pro naši vlast obětovaly.* (Na frontu nastoupilo 420 děvčat. Některým nebylo ani 17 let!)

Když se v dubnu 1945 měla do republiky vrátit z Moskvy naše vláda s prezidentem dr. Edvardem Benešem, byl Antonín Vašek vybrán do vojenského doprovodu pověřeného zajištěním její bezpečnosti. Od hranic až do Košic jel obrněným automobilem a stál také 5. 4. 1945 na náměstí v Košicích při vyhlášení Košického vládního programu. Tehdy mu bylo nabízeno místo osobního řidiče prezidenta Beneše, což však odmítl. Nechtěl nikomu dělat, jak později říkalo, panského kočího.

Po osvobození Ostravy 30. 4. 1945 byl přemístěn do autoučiliště v Radvanicích u Ostravy. V té době si Poláci začali dělat nárok na Těšínsko a tanková brigáda, pod níž učiliště spadalo, byla vrácena zpět do této oblasti. Proto se Antonín Vašek nemohl 7. 5. zúčastnit slavnostního pochodu Prahou.

Antonín Vašek byl v celém našem okolí znám jako šikovný řemeslník. Po vystudování večerní průmyslové školy v Novém Městě nad Metují se stal mistrem odborného výcviku v závodě Strojtex Meziměstí a potom vedoucím učňovského střediska. V roce 1974 byl pověřen vedením technické přípravy výroby a od roku 1978 až do odchodu do starobního důchodu byl vedoucím řízení jakosti. Potom se už jako důchodce vrátil ve funkci mistra odborného výcviku do učňovského střediska, kde setrval až do jeho zániku v roce 1993.

Antonín Vašek byl velice chytrý a inteligentní člověk. Vzpomínám si, když jsme byli pozváni do Polska na setkání s volyňskými krajany, tak Antonín Vašek přednesl v polštině projev, jak se říkalo z patra bez přípravy a sklídl obrovský dlouhotrvající potlesk. Antonín Vašek nikdy nechyběl při kladení věnců při vzpomínce na 28. říjen ani na oslavách osvobození naší vlasti v květnu. Byl nositelem mnoha vojenských vyznamenání.

Toniku, budeš nám chybět! Nikdy na Tebe nezapomenu.

Alexandr Stejskal

Naše řady opustili

region Krkonoše: Dne 30. 4. 2012 ve věku 74 roku zemřela nečekaně naše členka paní Ludmila Bečvářová z Janských Lázní - práci na zahrádce na kterou se tolik těšila již nedodělá. Upřímnou soustrast celé rodině za region Krkonoše
Novotná Jiřina

region Litoměřice: v květnu zemřel ve věku nedožitých 89 let pan Miloslav Jersák ze Zdobunova, posledně bytem Litoměřice. Pozůstalým upřímnou soustrast věnuje za region Litoměřice
Daniela Zelenková, jednatelka

region Moravskoslezský: „Oznamujeme přátelům a známým, že 14. 4. 2012 nás ve věku 87 let opustila naše maminka paní Libuše Štajnerová roz. Šaršová, rodačka z Podcurkova. Jménem celé rodiny dcera Vlasta Bártová.“
Blanka Langrová

region Praha:

region Šumperk: Ve věku 88 let zemřela Slávka Pospíchalová-Klabanová. Pocházela ze Mstěšína a trvale žila ve Skalici u Znojma.
Marie Seitlová

Hluboce se nás dotkla a velmi zarmoutila zpráva o úmrtí pana Ing. Václava Vegrichta s kterým jsme se 20. 4. 2012 rozloučili v jeho 68 letech.

Pan Vegricht pocházel z Dembrovky a trvale žil v Bystrici pod Hostýnem. Od založení Sdružení Čechů z Volyně se stal se svou manželkou a dcerou členem. V našem regionu zastával funkci důvěrníka a člena výboru. Rovněž byl členem předsednictva celostátního výboru v Praze. Svěřené funkce vykonával zodpovědně. Měl velký podíl na rozvoji našeho Sdružení. Poznali jsme Václava jako skromného a laskavého člověka, za což jsme ho měli rádi. Byl hrdý na to, že má Volyňský původ. Za vše Tobě Václave srdečně děkujeme a nikdy na Tebe nezapomeneme.

„Člověk je smrtelný, ale dobro, které prokázal svým bližním a dílo které vykonal, zůstávají a je nesmrtelné.“

Všichni kteří jste ho znali, věnujte mu ticho vzpomínku. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině a přátelům projevuje za region
Dr. Vladimír Samec a Marie Seitlová

Príspevky na tiskový fond

region Olomouc: Josef Novák Nemilany 500 Kč; Halina Pavlicová Olomouc 200 Kč; manž. Šulcovi Olomouc 300 Kč; Vladimír Nerad Hněvotín 200 Kč.

region Žatec: Mgr. Vlastislava Krasková Most 250 Kč.

region Praha: Vladislava Válková Ústí n/Labem 100 Kč; Antonie Držmišková Choceň 800 Kč; Emilie Vránová Černošice 100 Kč; Ludmila Klejšmídová Jaroměř 200 Kč.

region Šumperk: Alice Bílková Nový Malín 200 Kč; Antonie Kynštová Nový Malín 200 Kč; Rostislav Novotný Velké Losiny 200 Kč; Lydie Purová Šumperk 100 Kč; Antonie Tichá Vikýřovice 300 Kč.

region Broumov: Marie Tomášková Vítězná-Kocelčev 500 Kč; Vlasta Bártová 100 Kč

region Karlovy Vary: Larisa Záborská Karlovy Vary 200; Ota Janča Ostrov n/Ohrří 150Kč.

region Teplice: Karel Minařík Most 100 Kč; Antonie Janečková Teplice 100 Kč; Ing. Vladimír Lešner Teplice 200 Kč.

region Moravský Krumlov: Libuše Hlavsová Moravský Krumlov 100 Kč.

region Rakovník: Josef Krouský Rakovník 226

region Litoměřice: Jiřinka Sazečková Lovosice 300 Kč.

region Moravskoslezský: Marie Rošlapilová, Hladké Životice 250 Kč.

region Krkonoše: paní Slavěna Zadražilová z Jilemnice věnovala 300 Kč - minule bylo chybně uvedeno 100 Kč.

V č. 5 region Šumperk chybně uvedená částka Lidie Vařeková 200 Kč, správně má být 500 Kč a region Krkonoše chybně uvedená částka Slavěna Zadražilová 100 Kč, správně má být 300 Kč (nevím zda pí Novotná také psala o opravu, aby to nebylo 2x). Za chyby se omlouvá M. Nečasová

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: vodařone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 4. 6. 2012**